

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Μέ τή σημερινή θεία Λειτουργία ολοκληρώνεται τό πνευματικό ἔργο, τό ὅποιο ὄλο τόν χρόνο πού μᾶς πέρασε ἐπιτελοῦσε ἡ τοπική μας Ἐκκλησία μέ τίς Ἑνοριακές τῆς Συνάξεις, στίς ὁποῖες συμμετείχατε ὄλοι καί ὄλες μέ πολλή καί καλή διάθεση. Ἡ θεματολογία αὐτῶν τῶν Συνάξεων ἀκολουθοῦσε ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον τό πρόγραμμα τῆς Ἱερᾶς μας Μητρόπολη, πού εἶχε καθορισθεῖ προκειμένου νά ἀνταποκρίνεται τίς πνευματικές σας ἀνάγκες.

Σήμερα ὁμως τελέσαμε τή θεία Λειτουργία σέ ἕνα τόπο μέ ἕνα μοναδικό συμβολισμό, σέ ἕνα τόπο θυσίας καί μαρτυρίου, στόν τόπο ὅπου χιλιάδες Ναουσαίων, τό 1822, ὁμολόγησαν τήν πίστη τους στόν Χριστό καί ὑπέμειναν μέ γενναιότητα τό μαρτύριο.

Καί ἐάν οἱ πρῶτοι χριστιανοί συνήθιζαν νά τελοῦν τή θεία Λειτουργία μέσα στίς κατακόμβες καί ἐπάνω στούς τάφους τῶν ἁγίων μαρτύρων, ἐμεῖς σήμερα τήν τελέσαμε ὄχι ἐπάνω στόν τάφο ἑνός μάρτυρος ἀλλά ἐπάνω στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου περισσότερων ἀπό δύο χιλιάδες Ναουσαίων πού μαρτύρησαν ἐδῶ γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, πού μαρτύρησαν γιά νά μήν ἀρνηθοῦν τήν πίστη τους, γιά νά μήν προδώσουν τήν πατρίδα τους, γιά τήν ἐλευθερία τῆς ὁποίας πολεμοῦσαν τόσες ἡμέρες τά ἀδέλφια τους καί ἔπεσαν γιά νά ὑπερασπιστοῦν τήν πόλη τῆς Νάουσας καί νά μήν ἀφήσουν τούς Τούρκους στρατιῶτες τοῦ Λουμπούτ πασᾶ νά μποῦν καί νά τήν καταστρέψουν, ὅπως τελικά ἔγινε.

Αὐτοί ὁμως οἱ ἥρωικοί καί γενναῖοι Ναουσαῖοι, ἀλλά καί οἱ γυναῖκες πού εἶτε προτίμησαν νά πέσουν στά νερά τῆς Ἀράπιτσας εἶτε συνελήφθησαν καί ὀδηγήθηκαν στίς φυλακές τῆς Θεσσαλονίκης, παρότι ἤξεραν ὅτι οἱ Τοῦρκοι εἶχαν καταστρέψει τά πάντα, ἤξεραν ὅτι τά πάντα χάθηκαν καί θά μπορούσαν νά σκεφθοῦν ὅτι ἐφόσον δέν ὑπάρχει ἐλπίδα, ἄς σώσουμε τόν ἑαυτό μας, αὐτοί, ἀδελφοί μου, δέν σκέφθηκαν οὔτε στιγμή κάτι τέτοιο.

Ἔμειναν σταθεροί καί ἀμετακίνητοι στήν πίστη τους στόν Χριστό καί στήν ἀγάπη τους γιά τήν πατρίδα, καί θέλησαν νά σταθοῦν ἀντάξιοι ἐκείνων πού ἔπεσαν γιά τήν ἐλευθερία τῆς Νάουσας.

Ἔμειναν σταθεροί μπροστά στόν Τοῦρκο πασᾶ καί ἐπαναλάμβαναν τήν ἴδια φράση, τήν ἴδια ἀπόφαση: «χριστιανός εἶμαι καί χριστιανός θά πεθάνω», χωρίς νά δειλιάζουν βλέποντας τό μαρτύριο ὅσων προηγούντο, βλέποντας χίλια ἄτομα μπροστά τους σφαγμένα καί ὁμως αὐτοί νά ἐπιμένουν ὅτι ἀμέσως θά ἔπεφτε καί τό δικό τους κεφάλι.

Αὐτή ἡ θυσία τῶν ὑπερδισχιλίων Ναουσαίων πού μαρτύρησαν γιά τόν Χριστό ἀλλά καί γιά τήν πατρίδα εἶναι, ἀδελφοί μου, ἕνα διαρκές μάθημα καί γιά μᾶς. Εἶναι μία διαρκής ὑπόμνηση καί τοῦ δικοῦ μας χρέους ἀπέναντι στήν πίστη μας, ἀπέναντι στήν πατρίδα μας, ἀπέναντι στούς προγόνους μας πού ἔχυσαν τό αἷμα τους γιά νά μπορούμε νά πιστεύουμε ἐμεῖς στόν Χριστό καί νά ζοῦμε ἐλεύθεροι σέ αὐτόν τόν τόπο.

Γι' αὐτό καί θά πρέπει νά εἶμαστε ἰδιαίτερα προσεκτικοί καί ἰδιαίτερα εὐαίσθητοι σέ ὄλα αὐτά τά θέματα, καί τά θρησκευτικά καί τά ἐθνικά, γιατί εἶναι ἀλληλένδετα στόν τόπο μας, στήν πατρίδα μας. Ἡ πίστη μας καί ὁ Ἑλληνισμός εἶναι ἐνωμένα.

Δέν μπορούμε νά τά ἀντιμετωπίζουμε ἀδιάφορα, γιατί ζοῦμε τώρα σέ μία χώρα ἐλεύθερη ἀπό δυνάστες, ἀλλά ἔχει ἄλλου εἶδους σκλαβιά, πνευματική, θά ἔλεγα σκλαβιά. Ἔχουμε χρέος νά μήν ἀδιαφοροῦμε, γιατί δέν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι πού ἐποφθαλμοῦν καί τήν ἐλευθερία μας καί τήν ἀνεξαρτησία μας καί τήν ἐδαφική ἀκεραιότητα τῆς πατρίδος μας.

Καί παρακολουθοῦμε, δυστυχῶς, καθημερινά, πόσους κινδύνους ἀντιμετωπίζει ἡ πατρίδα μας ἀπό τούς γείτονές της, τόσο ἀπό τήν ἀνατολή ὅσο καί ἀπό τόν βορρᾶ. Οἱ προκλήσεις εἶναι συνεχεῖς, καί

ἔμεῖς δὲν θά πρέπει νά ἐπαναπαυόμεθα. Δέν θά πρέπει νά παρασυρόμεθα ἀπό ὅσους προσπαθοῦν νά ρίξουν δῆθεν τούς τόνους καί νά ὑποβαθμίσουν τούς κινδύνους πού ἐλλοχεύουν. Οὔτε ὁμως θά πρέπει νά πτοούμεθα ἀπό τούς χαρακτηρισμούς καί τίς προσβολές πού συχνά ἀπευθύνουν πρὸς ὅσους θέλουν νά ὑποστηρίξουν τά δίκαια τῆς πατρίδος τους.

Τό ζοῦμε τούς τελευταίους μῆνες μέ τό θέμα τοῦ ὀνόματος τῆς Μακεδονίας μας. Πολλοί εἶναι ἐκεῖνοι πού προσπαθοῦν νά μᾶς πείσουν ὅτι ἡ συναίνεσή μας σέ μία σύνθετη ὀνομασία τῆς γειτονικῆς χώρας θά εἶναι πρὸς ὄφελός μας, γιατί θά παύσουν τά Σκόπια νά ὀνομάζονται ἀπλῶς Μακεδονία, γιατί θά διασφαλισθεῖ ἡ σταθερότητα στό γειτονικό κράτος καί γιατί θά μπορέσουμε νά ζήσουμε στό ἐξῆς εἰρηνικά μαζί τους.

Ἄλλοι πάλι δὲν διστάζουν νά κατηγορήσουν ὅσους ὑποστηρίζουν τό ἀντίθετο, ὅτι δηλαδή ἡ χρήση τοῦ ὀνόματος τῆς Μακεδονίας μας ἔστω καί μέ γεωγραφικό ἢ ἄλλο προσδιορισμό, ἐπισφραγίζει μέ τή δική μας ὑπογραφή τόν σφετερισμό τοῦ ὀνόματος τῆς Μακεδονίας ἀπό τούς γείτονές μας καί καθιστᾷ αὐτούς κράτος καί ἐμᾶς ἐπαρχία, δὲν διστάζουν νά μᾶς κατηγορήσουν γιά ἐθνικιστές, λαϊκιστές, ἀκόμη καί γιά φασίστες.

Ποιός εἶναι ὁμως ὁ ἐθνικισμός καί ποιός ὁ λαϊκισμός; καί τί σχέση ἔχουν αὐτά μέ τήν ἀγάπη γιά τή Μακεδονία, μέ αὐτή τή γῆ τῶν μαρτύρων καί τῶν ἡρώων, αὐτή τή γῆ πού ἡ κάθε σπιθαμὴ της εἶναι βαμμένη μέ τό αἷμα τῶν πατέρων μας καί σπαρμένη μέ τά λείψανα τῶν ἁγίων καί τῶν ἡρώων μας; Ξέρετε ὅτι ἐδῶ πού πατοῦμε καί πιοῦ πέρα γιά χρόνια δὲν ἔβγαινε χόρτο, γιατί ἦταν ποτισμένο μέ τό αἷμα τῶν Ναουσαίων μαρτύρων.

Γι' αὐτό, ἀδελφοί μου, θά πρέπει νά εἴμεθα σέ ἐγρήγορη καί νά μὴν ἀφήσουμε τό θέμα τῆς Μακεδονίας μας καί τοῦ ὀνόματός της, τό ὁποῖο προσπαθοῦν νά ὑποκλέψουν μέ τή συγκατάθεση τῆς χώρας μας τά Σκόπια, καί κάποιοι θέλουν νά τό κλείσουν ἐσπευσμένα, καί νά μὴν τό ἀφήσουμε νά περάσει ἀδιαμαρτύρητα. Ἔχουμε χρέος ἀέναντι στοὺς ἁγίους μάρτυρες καί τούς ἥρωες αὐτοῦ τοῦ τόπου, τῆς Μακεδονίας μας, πού ἔχυσαν τό αἷμα τους. Ἔχουμε χρέος ἐναντι τῶν προγόνων μας, τῆς πατρίδος μας καί τῶν παιδιῶν μας, νά ἀντισταθοῦμε, γιά νά μὴν παύσει ποτέ ἡ Μακεδονία μας νά εἶναι ἐλληνική.

Ἐμεῖς δὲν κάνουμε ἐπαναστάσεις, ἔχουμε τό σπουδαιότερο ὄπλο πού εἶναι ἡ προσευχή μας. Γι' αὐτό καί κληθήκαμε σήμερα ἐδῶ, στό τέλος τῶν πνευματικῶν συνάξεων, γιά νά ποῦμε ὅτι δὲν πρέπει νά ἐπαναπαυόμεθα. Ὁ διάβολος ἐλλοχεύει καί ἀνά πᾶσα ὥρα καί στιγμή, καί ὅ,τι κτίσαμε ὅλη τὴν χρονιά θέλει νά τό καταστρέψει, μέ τά λάθη μας, μέ τίς πτώσεις μας, μέ τίς ἀμαρτίες μας. Δέν θά πρέπει, λοιπόν, νά ἐπαναπαυόμεθα, γιατί δυστυχῶς οἱ ἡμέρες εἶναι πονηρές καί δὲν ξέρουμε τί τέξεται ἡ ἐπιούσα. Τό μεγαλύτερο ὄπλο μας εἶναι ἡ προσευχή. Εἶναι νά παρακαλέσουμε τόν Θεό, νά παρακαλέσουμε ὅλους τούς μάρτυρές μας, ιδιαίτερα αὐτῆς τῆς πόλεως, πού ἔχυσαν τό αἷμα τους, νά προσεύχονται γι' αὐτόν τόν τόπο. Νά παρακαλέσουμε τόν ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό, στόν ὁποῖο εἶναι ἀφιερωμένη αὐτή ἡ χρονιά ἀπό τὴν Ἱερά μας Μητρόπολη, ἐπειδὴ τό θέμα τῶν Παυλείων εἶναι φέτος «Εὐαγγελισμός καί Ἱεραποστολή».

Τί ἔργο ἔκανε ἓνας μοναχός! Ἐνας μοναχός, καί ἐμεῖς πόσοι εἴμαστε; Ἐνας μοναχός ξεσήκωσε ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἀπό πόλη σέ πόλη, ἀπό χωριό σέ χωριό. Καί ἦρθε καί ἐδῶ, στήν ἐπαρχία μας, καί ξεσήκωσε πρωτίστως τούς μοναχοὺς καί τίς μοναχές, ὥστε νά εἶναι σέ ἐγρήγορη, σέ προσευχή. Καί ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα, ἐμεῖς ἀπολαμβάνουμε τούς καρπούς τῶν κόπων καί τῶν μαρτυριῶν ὄλων αὐτῶν τῶν ἁγίων ἀνθρώπων, τῶν μαρτύρων καί νεομαρτύρων, ἀπολαμβάνουμε τὴν ἐλευθερία μας, πού πρέπει νά τὴν σεβασθοῦμε, πού πρέπει νά τὴν χαροῦμε. Ἀλλά πῶς θά τὴν χαροῦμε; Ὅταν πράγματι ζοῦμε καί τιμοῦμε οἱ ὁποῖοι ἔχυσαν τό αἷμα τους γιά νά εἴμαστε ἐμεῖς ἐλεύθεροι. Ἀμήν.